

Sygn. akt I CZ 86/06

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Zbigniew Strus

w sprawie z wniosku M. Spółki z o. o. w W.

przy uczestnictwie W.H.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 listopada 2006 r.,

zażalenia uczestnika postępowania na postanowienie

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 maja 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z 17 maja 2006 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił apelację uczestnika W. H. z powodu nieopłacenia jej w należnej wysokości. Sąd uznał, że zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), zaś opłata stała od apelacji w sprawie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wynosi 100 zł.

W zażaleniu uczestnik wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości zarzucając dokonanie błędnej wykładni art. 367 § 1 k.p.c. oraz art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowienie Sądu Rejonowego orzekające zakaz prowadzenia działalności gospodarczej wobec m.in. W. H. wydane zostało w dniu 20 stycznia 2006 r. Postanowienie wraz z uzasadnieniem doręczono uczestnikowi w dniu 3 marca 2006 r. Natomiast apelacja została wniesiona i opłacona w kwocie 30 zł w dniu 17 marca 2006 r.

Podstawową zasadą prawa międzyczasowego w dziedzinie procesu cywilnego jest zasada bezpośredniego działania ustawy nowej. Zasada ta wyrażona została w art. XV § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1994 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 297 ze zm.). Należy uznać, że zasada ta ma znaczenie ogólne w dziedzinie w prawie procesowym cywilnym (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2001 r. - zasada prawna, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4. poz. 53, wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2003 r., IV CKN 310/01, niepubl.) i znajduje ona również zastosowanie w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mających charakter przepisów prawa procesowego, która weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r.

Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r. Istotny wyjątek od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej przewidziany został w art. 149 ust. 1 powołanej ustawy. Przepis ten stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie

ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. W niniejszej sprawie wejście w życie ustawy nastąpiło jeszcze przed doręczeniem uczestnikowi odpisu wyroku Sądu Rejonowego z uzasadnieniem, ale już po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji. Nie ulega wątpliwości, że wniesienie apelacji miało natomiast miejsce w czasie obowiązywania nowej ustawy o kosztach sądowych.

Wniesienie apelacji inicjuje postępowanie odwoławcze przed sądem drugiej instancji ~ mimo że jest czynnością podejmowaną jeszcze przed sądem pierwszej instancji - stanowi co do zasady pierwszą czynność postępowania apelacyjnego. Skoro zatem uczestnik wniósł apelację w czasie obowiązywania nowej ustawy, zastosowanie znajdują nowe przepisy o kosztach sądowych, zgodnie z zasadą bezpośredniego działania ustawy nowej (por. postanowienie SN z 30 maja 2006 r., I CZ 23/06, niepubl., postanowienie SN z 11 lipca 2006 r., I CSK 146/06, niepubl., postanowienie SN z 19 lipca 2006 r., I CZ 34/06, niepubl).

W świetle przepisu art. 76 pkt 4 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy z 2005 r. wniesiona skarga kasacyjna podlegała opłacie stałej w wysokości 100 zł i w związku z tym, że nie została ona wniesiona w należytej wysokości, Sąd Okręgowy trafnie odrzucił tę skargę, kierując się treścią art. 373 k.p.c. w zw. z art. 130² § 3 k.p.c. Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c. sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzeczownika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie wnioskodawcy jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).